

Marilena Șerban • Mădălina Vincene

Caiet *pentru vacanța* *de vară*

clasa a VIII-a

Cuprins

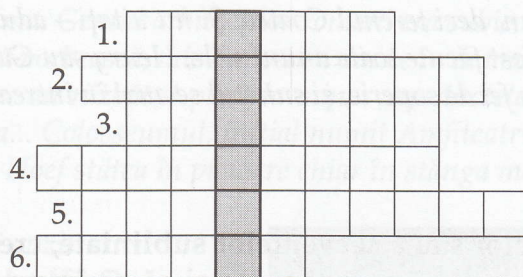
<i>A venit vacanța/ Cu trenul din Franța!</i> (cuvântul autoarelor)	3
<i>Cine sunt eu?</i> (joc de autocunoaștere: ABC despre mine)	4
Unitatea 1: Ani de liceu	5
<i>Prep</i> (fragmente), de Curtis Sittenfeld	5
<i>W.I.T.C.H. – 100 de trucuri pentru a supraviețui la școală</i>	11
<i>Necazuri cu școala</i> (fragmente), de Daniel Pennac	27
<i>Romanul adolescentului miop</i> (fragment), de Mircea Eliade	32
<i>Cișmigiu & comp.</i> (fragment), de Grigore Băjenaru	34
Unitatea 2: La vârsta primelor iubiri	37
<i>Elevul Dima dintr-a șaptea</i> (fragmente), de Mihail Drumeș	37
<i>Dragostea în vremea holerei</i> (fragmente), de Gabriel García Márquez	49
<i>Cântarea cântărilor</i> (fragmente)	58
<i>Iubind în taină</i> , de Mihai Eminescu	61
<i>Clopotul de sticlă</i> (fragment), de Sylvia Plath	64
Unitatea 3: Cine sunt eu?	69
Text de pe blogul lui Mircea Badea	69
<i>Cine sunt eu?</i> (fragmente), de Mircea Cărtărescu	71
Test de personalitate	82
<i>Cititul și scrisul</i> (fragmente), de Nicolae Manolescu	84
<i>Amintirile unei fete cumiști</i> (fragment), de Simone de Beauvoir	86
<i>Viața ca o pradă</i> (fragment), de Marin Preda	89
<i>Îndârjește-te</i> (fragment), de Simona Popescu	90
<i>Zbor în bătaia săgeții</i> (fragment), de Horia Roman Patapievici	94
<i>Lucrul cel mai de seamă</i> (poveste arabă)	96
<i>Retroversiune</i> , de Marin Sorescu	96
Teoria evoluționistă (internet)	99
Cartea Facerii (fragmente)	99
Autobiopoeme de Julia Nițu și Matei Nicolae (elevi)	101
Fișă pentru evaluarea textului narativ	102
Fișă pentru evaluarea textului descriptiv	103
Fișă pentru evaluarea textului argumentativ	104
Fișă pentru evaluarea textului explicativ	105
Fișă de autoevaluare	106

Ani de liceu

Completează rebusul următor pentru a descoperi, pe verticala marcată cu raster, ce te așteaptă la sfârșitul vacanței.

1. Camarazii care au făcut studiile împreună cu tine.
2. Profesorul care are obligația să îndrume și să supravegheze o clasă de elevi.
3. Perioadă de odihnă acordată elevilor la sfârșitul unui semestru sau an școlar.
4. Persoane cu o pregătire specială care predau materiile de învățământ.
5. Elev care, în mod sistematic, trage chiulul.
6. Instituție de învățământ primar sau gimnazial.

Îți propunem pentru lectură câteva fragmente din romanul scriitoarei Curtis Sittenfeld, *Prep*, apărut la Editura Polirom, în 2009, în traducerea Roxanei Boboc și a Anei-Maria Lișman. Am ales capitolul de la începutul romanului, intitulat *Toamna bobocilor*. Subliniază, în fragmentul de mai jos, cuvintele sau secvențele referitoare la felul în care se simte Lee Fiora, personajul-narator, ca „boboacă”, la Colegiul Ault.

Cred că tot ce s-a întâmplat – cel puțin din punctul meu de vedere – a început cu încurcătura de la ora de arhitectură romană. Istoria antică era prima oră pe ziua aia, după rugăciunea de dimineață și după ce se făcea prezența, care nu era chiar prezență, ci mai degrabă o înșiruire de anunțuri ce aveau loc într-o sală imensă cu ferestre paladiene de șase metri înălțime și în care se aflau rânduri nesfârșite de bănci cu pupitre detașabile, pe care le ridicai pentru a-ți pune cărțile înăuntru. Pe ziduri atârnavau panouri din lemn de mahon – câte unul reprezentând fiecare

Colegiul AULT – instituție de învățământ privată, cu internat, destinată elevilor cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani și funcționând ca școală pregătitoare pentru admiterea la facultate. În engleză, astfel de școli se numesc *preparatory school*, de unde provine și titlul romanului, o prescurtare a termenului *preparatory*.

clasă care a absolvit la Ault, de la înființarea acestuia în 1882 – pe care erau gravate numele tuturor persoanelor care terminaseră școala aici. Cei doi monitori din ultimul an au făcut prezența de la o tribună, strigându-i pe elevii care se înscriaseră din timp să facă anunțuri. Banca mea, în care fusesem așezată în funcție de ordinea alfabetică din catalog, se afla chiar lângă tribună și, pentru că nu vorbeam cu colegii din clasă aflați în jurul meu, îmi petreceam timpul dinainte să încep prezența trăgând cu urechea la ce vorbeau monitorii cu profii sau cu ceilalți elevi sau la discuțiile colegilor din apropiere. Monitorii din ultimul an se numeau Henry Thorpe și Gates Medkowski. Eram în a patra săptămână de școală și nu știam prea multe despre Ault, dar știam că Gates era prima fată din istoria liceului care a reușit să fie aleasă monitor.

Anunțurile făcute de profi erau scurte și la obiect: „Vă rugăm să nu uitați că cererile pentru consilieri trebuie înmânate până joi la prânz”. Anunțurile elevilor erau lungi – cu cât se întindeau mai mult la strigatul prezenței, cu atât era mai scurtă prima oră – și pline de subînțelesuri: „Echipa de fotbal se antrenează astăzi pe terenul Coates, care se află, în caz că nu știți, în spatele casei directorului, iar dacă nici asta nu vă lămurește, întrebați-l pe Fred. Unde ești, Fred? Vrei să ridici mâna, omule? Deci iată-l pe Fred, îl vede toată lumea pe Fred? Bun, deci terenul Coates. Și nu uitați – aduceți-vă mingiuțele cu voi.”

După ce au fost făcute toate anunțurile, Henry sau Gates a apăsă un buton dintr-o parte a catedrei, un fel de sonerie, și sunetul se auzi în întreaga școală, răspândindu-ne pe toți spre clase.

Conform cuvintelor sau a secvențelor subliniate, crezi că Lee se simte bine în noua școală, a reușit să se adapteze și să se împrietenească cu noii colegi? Motivează-ți răspunsul.

.....

.....

.....

Cum ți se pare atmosfera din Colegiul Ault față de cea din școala ta? Notează mai jos ce ți se pare diferit privind programul și responsabilitățile elevilor.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

În secvența următoare, Lee este pusă într-o situație dificilă. Subliniază cu roșu comportamentul și sentimentele fetei, iar cu albastru, comportamentul profesoarei.

La ora de istorie antică aveam de făcut prezentări pe diverse teme și în ziua aia mă aflam printre elevii care luau cuvântul. Am copiat dintr-o carte de la bibliotecă fotografii cu Colosseumul, Panteonul și Băile lui Dioclețian, pe care apoi le-am lipit pe o bucată de carton și le-am trasat marginile cu marker verde și galben. Cu o noapte în urmă stătusem în fața oglinzii repetând ce aveam de zis a doua zi, dar la un moment dat a intrat cineva peste mine, așa că m-am prefăcut că mă spăl pe mâini și apoi am plecat.

Eram a treia la rând; chiar înaintea mea prezenta Jamie Lorison. Doamna Van der Hoef așezase un pupitru în fața clasei, iar Jamie stătea în picioare în spatele lui, ținând în mână cartonașele cu explicații.

— Prezentarea mea aduce un tribut arhitecților romani, începu el, care, cu mai bine de două mii de ani în urmă, au conceput clădiri ce pot fi vizitate și admirate până în zilele noastre.

Mi-a înghețat inima. Geniul arhitecților romani era subiectul meu, nu al lui Jamie. În timp ce el continua să vorbească, mie îmi venea din ce în ce mai greu să-l urmăresc, deși câteva expresii familiare au răzbătut până la mine: „apeductele, care au fost construite pentru a transporta apa... Colosseumul, inițial numit Amfiteatrul Flavian...”

Doamna Van der Hoef stătea în picioare chiar în stânga mea, așa că i-am șoptit:

— Mă scuzați.

Părea să nu mă fi auzit.

— Doamnă Van der Hoef?

Apoi m-am întins și i-am atins brațul; mai târziu, gestul ăsta mi s-a părut îngrozitor de umilitor. Purta o rochie de mătase maronie, cu guler și cu o curea subțire, tot maronie, și tot ce am făcut a fost să-mi ating degetele ușor, în treacăt, de materialul subțire. Dar ea și-a retras brațul de parcă aș fi ciupit-o. S-a uitat fix la mine, a clătinat din cap și s-a dus cu câțiva pași mai departe de banca mea.

— Am aici câteva imagini pe care v-aș ruga să le treceți de la o bancă la alta, l-am auzit pe Jamie zicând.

A ridicat un vraf de cărți de pe podea. Când le-a deschis, am văzut fotografii color ale acelorasi clădiri pe care eu le copiasem în alb-negru și pe care apoi le lipisem pe bucata de carton.

Apoi prezentarea lui Jamie luă sfârșit. Până în momentul ăla nu simțisem niciodată nimic pentru Jamie Lorison, un roșcat slăbănog, cu respirație zgomotoasă. Dar când l-am văzut cum ia loc, cu o expresie blândă, de mulțumire pe față, l-am urât cu toată ființa mea.

— Lee Fiora, cred că e rândul tău, zise doamna Van der Hoef.

— Păi, să vedeți, am început eu, s-ar putea să fie o problemă.

Am simțit privirile colegilor de clasă ațintindu-se asupra mea cu un interes crescând. Ault se mândrea – printre multe altele – cu raportul dintre numărul de profesori și cel al elevilor distribuiți în clase, iar noi eram doar doisprezece. Însă când toți ochii se îndreptară dintr-o dată spre mine, nu mi se mai păru un număr atât de mic.

— Pur și simplu nu pot, am zis într-un sfârșit.

— Poftim?

Doamna Van der Hoef se apropia de șaiszeci de ani, o femeie înaltă și suplă, cu un nas corioat. Auzisem cum că ar fi fost văduva unui arheolog faimos, nu că eu aș fi asociat cuvântul „famos” cu vreun arheolog.

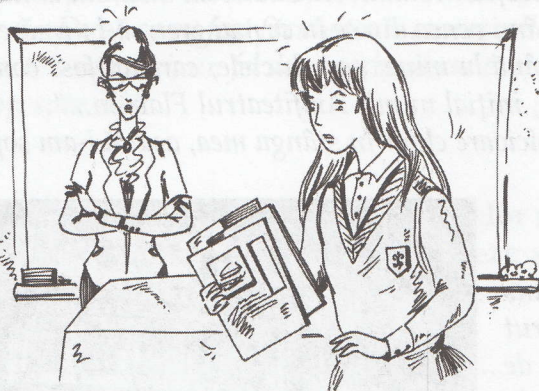
— Vedeți, prezentarea mea este... sau mai bine zis trebuia să fie... am crezut că trebuia să vorbesc despre... da' poate acum, că Jamie...

— N-are nicio logică ce spui, domnișoară Fiora, zise doamna Van der Hoef. Trebuie să vorbești clar.

— Dacă aș susține prezentarea, aș spune aceleași lucruri pe care le-a zis și Jamie.

— Dar tu ai altă temă de prezentat.

— De fapt, eu m-am pregătit tot pe arhitectură.

Merse la catedră și urmări cu degetul pe o foaie de hârtie. Cât timp durase discuția mă uitasem la ea, iar acum, că se întorsese cu spatele, nu știam spre ce să-mi îndrept privirea. Colegii mei din clasă se uitau în continuare la mine. De când începuse anul școlar nu vorbisem la ore decât dacă fusesem întrebată, ceea ce nu se întâmplase prea des. Ceilalți puști de la Ault participau cu entuziasm la lecții. Când eram la gimnaziu în South Bend, Indiana, multe ore păreau o discuție în doi, între mine și profesor, în

timp ce restul elevilor visau cu ochii deschiși sau mângăleau paginile caietelor. Aici, faptul că citeam nu mă scotea în evidență. De fapt, nimic nu mă scotea în evidență. Și acum, când să țin și eu cel mai lung discurs în fața lor, le apăream ca o ciudată și-o încuiată.

— Nu ai de prezentat pe arhitectură, zise doamna Van der Hoef. Trebuie să vorbești despre atletism.

— Atletism? am repetat.

Era imposibil să mă fi oferit pentru un astfel de subiect.

Împinse hârtia spre mine și mi-am văzut imediat numele pe listă, „Lee Fiora – Atletism”, scris de mână, chiar sub rândul pe care scria „James Lorison – Arhitectură”. Ne-am înscris ridicând mâna în clasă; era clar că făcuse o confuzie.

— Aș putea să vorbesc despre atletism, am îngânat fără convingere. Mă pot pregăti până mâine.

— Nu cumva sugerezi ca elevii care sunt programați pentru mâine să fie nevoiți să-și scurteze timpul de prezentare din cauza ta?

— Nu, nu, bineînțeles că nu. Dar poate în altă zi sau... aș putea să fac prezentarea oricând. Numai azi nu. Singurul subiect pe care l-aș putea prezenta astăzi este arhitectura.

— Atunci vorbește despre arhitectură. Te rog, poștește în fața clasei, la pupitru.

Mă uitam fix la ea.

— Dar Jamie tocmai a vorbit despre asta.

— Domnișoară Fiora, ne faci să pierdem timp prețios.

În timp ce mă ridicam și-mi strângeam caietul de notițe și bucata de carton pe care lipisem fotografiile, m-am gândit ce greșală enormă am făcut venind la Ault. N-o să am niciodată prieteni; cel mai bun lucru pe care-l puteam aștepta de la colegii mei era un sentiment de milă. Îmi era deja clar că nu sunt ca ei, dar mi-am imaginat că mă pot preface o vreme, până mă prind cum stă treaba, pentru ca apoi să mă reinventez în ochii lor. Acum mă simțeam descoperită.

M-am apucat strâns de marginile pupitrului și m-am uitat pe notițele din fața mea. Apoi am început:

— Unul dintre cele mai faimoase exemple de arhitectură romană este Colosseumul. Istoricii cred că această denumire se trage de la o statuie imensă situată în vecinătate, cunoscută sub numele de Colosul lui Nero.

Mi-am ridicat privirea din notițe. Fețele colegilor mei nu exprimau nici bunătate, nici răutate, nici simpatie, dar nici neînțelegere; nu păreau interesați, dar nici plictisiți.

— În Colosseum aveau loc spectacolele organizate de împărat sau de alți aristocrați. Cel mai faimos spectacol ținut acolo a fost...

M-am oprit. Încă de când eram mică, simțeam în bărbie când îmi venea să plâng, iar acum bărbia îmi tremura. Dar nu aveam de gând să-mi las lacrimile să curgă în fața unor străini.

— Mă scuzați, am zis și am ieșit din clasă.

Notează câte un cuvânt care să sintetizeze aprecierile tale față de:

sentimentele lui Lee

comportamentul și reacția fetei în situația dată

atitudinea și comportamentul profesoarei

Cum te-ai fi comportat în locul lui Lee? Explică-ți opțiunea.

[illegible]

- ☐ Am simțit privirile colegilor de clasă ațintindu-se asupra mea cu un interes crescând.
- ☐ De când începuse anul școlar nu vorbisem la ore decât dacă fusesem întrebată.
- ☐ Ceilalți puști de la Ault participau cu entuziasm la lecții.
- ☐ Când eram la gimnaziu [...], multe ore păreau o discuție în doi între mine și profesor.
- ☐ De fapt, nimic nu mă scotea în evidență.
- ☐ Și acum [...], le apăream ca o ciudată și-o încuiată.
- ☐ Ne-am înscris ridicând mâna în clasă.

Cu siguranță că toți colegii sunt emoționați în primele zile de școală. Nu se cunosc între ei, dar își doresc să lege prietenii și... să fie remarcați. Citește câteva dintre sfaturile date de *Inima Kandarakar-ului* în cartea *W.I.T.C.H. 100 de trucuri pentru a supraviețui la școală*. Crezi că aceste sfaturi sunt potrivite pentru Lee? De ce?

Inima Kandarakar-ului spune:

Când te afli într-o clasă nouă, cu colegi pe care nu îi cunoști, prima regulă e... să nu-ți fie teamă! E firesc să te simți oarecum jenată în prezența unor oameni pe care îi vezi pentru prima dată.

Și colegii tăi se află în aceeași situație, inclusiv cei care par să fie foarte siguri pe ei, cum ar fi «domnul Fanfaron», «domnișoara Buze Lucioase» și «cei doi prieteni din colț» – care nu se despart niciodată, de teamă să nu se confrunte cu situații noi.

Nu lăsa primele impresii să te sperie și nu elimina niciodată posibilitatea de a deveni prieten cu oricare dintre noii tăi colegi. Îți trebuie doar un zâmbet, puțin curaj și... răbdare.

Ce crezi că va face Lee în continuare? Precizează și care sunt informațiile din text pe care te bazezi.

Descoperă ce s-a întâmplat mai departe cu Lee, citind fragmentul următor:

La capătul holului se afla o toaletă pentru fete, dar știam că nu e cazul să mă duc acolo, pentru aș fi fost ușor de găsit. M-am strecurat pe casa scărilor, am coborât în goană treptele până la parter și apoi am ieșit afară pe o ușă laterală. Era o zi însorită și răcoroasă. Cum aproape toată lumea era la ore, campusul părea gol, ceea ce era foarte plăcut. Am

alergat spre căminul unde stăteam. Ce-ar fi dacă aş pleca de-aici de tot: fac autostopul până-n Boston, apoi iau un autobuz şi ajung înapoi acasă, în Indiana. Toamna în Midwest e destul de plăcută, dar asta până la un punct – nu e ca în New England, unde oamenii vorbesc despre „frunzetul” copacilor. Acasă, în South Bend, fraţii mei mai mici îşi petrec serile bătând mingea de fotbal în curtea din spatele casei, după care vin la cină mirosind a transpiraţie; discută despre costumele pe care o să le poarte de Halloween, iar tata, după ce termină de crestat dovleacul, duce cuţitul deasupra capului şi se clatină spre fraţii mei cu o expresie de maniac pe faţă, făcându-i să ţipe şi să fugă în cealaltă cameră, în timp ce mama îl apostrofează:

— Terry, încetează cu speriatul.

Am ajuns în curte. Căminul Broussard este unul dintre cele opt cămine situate în partea de est a campusului – patru de băieţi şi patru de fete, alcătuind un pătrat, cu bănci de granit în mijloc. Vedeam de multe ori pe fereastră cupluri care stăteau pe bănci. Acum numai una dintre bănci era ocupată. O fată care purta cizme de cowboy şi o fustă lungă stătea întinsă pe spate, cu un genunchi ridicat ce forma un triunghi. Îşi acoperise ochii cu braţul.

În timp ce treceam pe lângă ea, îşi ridică mâna care-i ascundea faţa. Era Gates Medkowski.

— Hei, spuse.

Privirile aproape ni s-au întâlnit, dar în ultimul moment am decis să nu întorc capul. Nu eram sigură dacă mi se adresase mie – era o incertitudine pe care o simţeam de multe ori când cineva îmi vorbea. Am mers mai departe.

— Hei, zise ea din nou. Cu cine crezi că vorbesc? Suntem doar noi două aici.

Dar vocea îi suna blând; nu mă lua în râs.

— Scuze, am zis.

— Eşti boboacă?

Am dat iar din cap.

— Bănuiesc că n-ai habar de asta, dar nu ai voie să intri în cămin în timpul orelor. Îşi lăsa genunchiul jos şi se ridică. Nimeni nu are voie, continuă ea. Din motive pe care nici nu mă obosesc să le ghicesc. Cei din clasele mai mari au voie să circule, dar asta numai afară, în bibliotecă şi în sala pentru corespondenţă, aşa că a circula e un fel de glumă.

Eu n-am zis nimic.

— E totu-n regulă? mă întrebă ea.

— Da, am răspuns şi-am început să plâng.

— Oh, Doamne, zise Gates. N-am vrut să te necăjesc. Uite, stai jos aici.

De ce crezi că Lee îşi aminteşte, în aceste momente dificile pentru ea, de fraţii ei şi de atmosfera de acasă?

.....

.....

.....

Cum ți se pare că se poartă Gates cu Lee? Subliniază în text informația relevantă din acest punct de vedere și apoi formulează un răspuns.

.....

.....

.....

.....

Citește următorul fragment și observă, în discuția celor două fete, atitudinile pe care le au una față de cealaltă:

Bătu ușor cu palma lângă ea. Apoi se ridică, se apropie de mine, îmi cuprinse spatele cu brațul – căci umerii mi se zguduiau de plâns – și mă conduse spre bancă. În timp ce ne așezam, îmi întinse o batistă albastră care mirosea a parfum; deși aveam privirea încețoșată de lacrimi, m-a intrigat faptul că purta cu ea acest accesoriu. Am ezitat să-mi suflu nasul – cum să-mi las muci în batista lui Gates Medkowski –, dar toată fața părea să mi se scurgă.

— Cum te cheamă?

— Lee.

Vocea îmi tremura și răspunsul sună ascuțit.

— Deci ce-i cu tine? De ce nu ești în clasă sau în sala de lectură?

— Nimic, nu-i nimic cu mine.

Râse.

— Parcă nu te-aș crede.

După ce i-am povestit ce s-a întâmplat, îmi zise:

— Lui Van der Hoef îi place să facă pe balaurul. [...] Dumnezeu știe de ce. Da' adevărul e că de cele mai multe ori e drăguță.

— Nu cred că mă place.

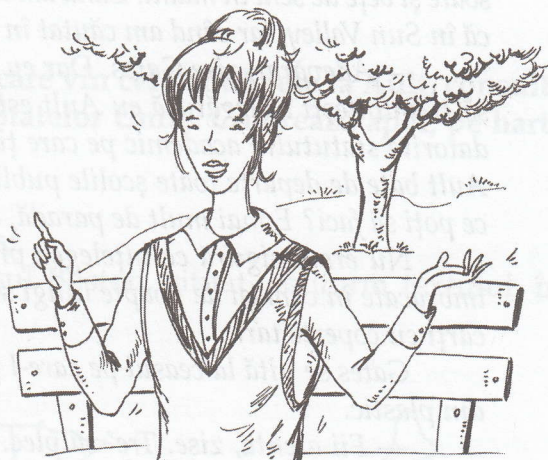
— Oh, nu-ți face griji. Abia am început anul școlar. Până în noiembrie nici n-o să-și mai amintească de povestea asta.

— Da, da' am plecat în mijlocul orei.

Gates își flutură mâna prin aer.

— Nici nu te mai gândeai, îmi zise. Profii de-aici le-au văzut pe toate. Noi ne percepem ca individualități distincte, dar în ochii lor nu suntem decât o masă de nevoi adolescente. Înțelegi ce spun?

Am dat din cap în semn că da, deși eram destul de sigură că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea; nu mai auzisem în viața mea pe cineva apropiat de vârsta mea să vorbească așa cum o făcea ea.

— Ault poate fi un loc destul de dur, adăugă. Mai ales la început. În momentul ăla am simțit un nou val de lacrimi. Și ea știa asta. Am clipit de câteva ori. E la fel pentru toți, îmi zise.

M-am uitat la ea și, în timp ce o priveam, am realizat că era foarte atrăgătoare: nu neapărat drăguță, ci mai degrabă interesantă sau poate cumva chiar frumoasă. Avea aproape unu optzeci înălțime, pielea palidă, trăsături fine, ochi de un albastru atât de șters încât păreau aproape gri și o cantitate considerabilă de păr șaten, cu firul gros și tuns inegal; pe alocuri, în lumina soarelui, străluceau câteva șuvițe aurii. În timp ce vorbeam își strânse părul în vârful capului, într-un coc răvășit, cu șuvițe mai scurte căzându-i de lungul feței. Din proprie experiență știam că, pentru a crea un asemenea coc, care să pară răvășit într-un mod atât de perfect, îți trebuie cel puțin un sfert de oră petrecut în fața oglinzii. Dar tot ce făcea Gates părea lipsit de orice efort.

— Eu sunt din Idaho și când am ajuns prima dată aici eram cea mai mare țărancă din școală, continuă ea. Practic, am venit aici într-un tractor.

— Eu sunt din Indiana.

— Vezi, tre' să fii mai mișto ca mine, pentru că cel puțin Indiana e mai aproape de Coasta de Est decât Idaho.

— Dar oamenii de-aici merg în Idaho. Schiază acolo.

Știam lucrul ăsta pentru că Dede Schwartz, una dintre cele două colege de cameră ale mele, avea pe birou o fotografie cu familia ei, stând toți pe o pârtie înzăpezită, cu ochelari de soare și bețe de schi în mâini. Când am întrebat-o unde a fost făcută fotografia, mi-a răspuns că în Sun Valley, iar când am căutat în atlas Sun Valley, am aflat că se află în Idaho.

— Adevărat, zise Gates. Dar eu nu sunt de la munte. Oricum, ceea ce-i important să-ți amintești în legătură cu Ault este de ce ai ales de la bun început să vii aici. A fost datorită statutului academic pe care ți-l dă, nu-i așa? Nu știu unde ai mers înainte, dar Ault bate de departe toate școlile publice de la mine din oraș. Cât despre politica de aici, ce poți să faci? E mai mult de paradă, dar sunt tot felul de chestii care n-au niciun sens.

Nu eram sigură ce înțelegea prin paradă – mă duse cu gândul la un șir de fete îmbrăcate în cămăși de noapte lungi și albe, care stăteau foarte drepte și balansau pe cap cărți cu coperte tari.

Gates se uită la ceasul pe care-l purta la mână, un ceas bărbăesc cu o curea neagră din plastic.

— Fii atentă, zise. Tre' să plec. Am a doua oră de istoria Greciei. Ce oră ai după asta?

— Algebră. Dar mi-am lăsat ghiozdanul în sala de istorie antică.

— Ia-l când sună de ieșire. Nu-ți face griji cu Van der Hoef. Poți să îndrepti lucrurile cu ea mai târziu, după ce vă mai liniștiți amândouă.

Se ridică, după care am făcut și eu la fel. Am pornit împreună spre școală – în cele din urmă, se părea că nu mă mai întorceam în South Bend, cel puțin nu chiar în ziua aceea. Am trecut pe lângă sala în care se făcea prezența și care în timpul orelor funcționa ca sală de lectură. Mă întrebam dacă vreunul din elevi se uita acum pe fereastră și mă vedea mergând alături de Gates Medkowski.

Explică ce înțelegi tu din următoarea afirmație a lui Gates: *Noi ne percepem ca individualități distincte, dar în ochii lor nu suntem decât o masă de nevoi adolescente.*

De ce crezi că Lee nu-i mărturisește lui Gates că nu înțelege la ce se referă?

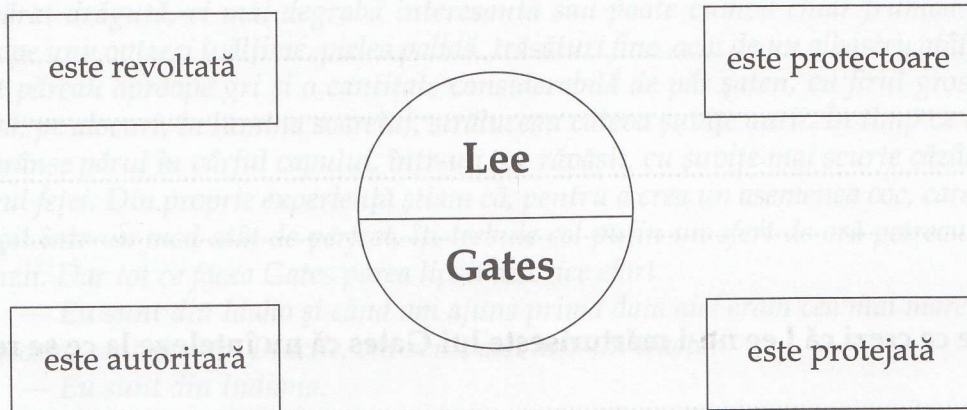
Pentru a vedea care este distanța de la care vin cele două fete la Ault, consultă pe internet sau într-un atlas o hartă a Statelor Unite. Colorează apoi, pe harta schițată mai jos, următoarele state:

- cu verde, statul din care vine Lee;
- cu galben, statul din care vine Gates;
- cu roșu, statul în care se află orașul Boston, situat, conform textului, în apropierea Colegiului Ault.

Ce rol își asumă Lee și Gates în discuția prezentată în secvența anterioară? Alege dintre variantele următoare, unind rolul potrivit cu numele personajului:

Explică ce înțelegi prin „paradă” în contextul dat: *Cât despre politica de aici, ce poți să faci? E mai mult de paradă, dar sunt tot felul de chestii care n-au niciun sens.*

.....

.....

.....

Citește fragmentul următor, pentru a descoperi cum poate fi viața de cămin:

Era noapte, după ce se dăduse stingerea, când Dede a făcut descoperirea. Tocmai își terminase de aranjat hainele pentru a doua zi. În fiecare seară, le așternea pe podea în forma unei persoane adevărate: pantofii, apoi pantalonii sau, dacă nu, ciorapi și fustă, apoi venea cămașa și un pulover sau o jachetă pe deasupra. Deși eram trei, camera în care stăteam nu era foarte spațioasă. Auzisem chiar că în alți ani fusese destinată doar pentru două persoane. Oricum, Dede nu făcea niciun compromis în ceea ce privește spațiul pe care-l împărțea cu noi. Pentru mine și cealaltă colegă de cameră, Sin-Jun Kim, aranjamentul lui Dede însemna să facem o grămadă de ocoluri prin cameră, ca și când pe podea ar fi zăcut într-adevăr o persoană reală. Dar nu comentaserăm nimic în primele zile de școală, așa că obiceiul lui Dede se împământenise deja.

În noaptea în care Dede a făcut descoperirea, camera noastră era cufundată în liniște; nu se auzeau decât sunetul slab de la casetofonul ei și sertarele de la dulap pe care le tot închidea și deschidea. Sin-Jun citea la biroul ei, iar eu mă băgasem deja în pat – nu știam ce altceva să fac – și stăteam așa sub cearșafuri, cu fața la perete și cu ochii închiși. Când cineva venea să o vadă pe Dede, deschidea ușa vorbind cu glas tare, apoi mă vedea și șoptea